

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 15

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 18

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Καὶ τῶφερε πίσω στὴν Ἀγγλίαν;
— Ἐ, αὐτὸ δὲ θῆταν ἀπίστευτο;...
— Ἀκου δὴ μπάμπια Τζέκιν! Θὰ
ἦταν πῶς ἀπίστευτο ἀκόμη, ἂν τὸ παι-
δί δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπὸ τοῦ Λονδίνου.
Τί λὲς ἐσύ;

— Ἄν ἡ Ἀφεντιά σας μὲ νομίζει
ἄξιο γιὰ τέτοια προδοσία!... ἔ-
καμε ὁ Τζέκιν μὲ ἀξιοπρέπειαν.

— Ὅχι, τοῦ λόγου σου εἰσαι

τίμιος ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ σὲρ
Ρόναλδ μὲ κρυμμένη εἰρωνείαν.

Ἀλλωστε τὸ συμφέρον μου εἶναι
καὶ δικό σου. Ἀλλὰ βλέπεις, ἀπὸ
τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ τῶδωσα τὸ
παιδί, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ μπαρ-
κάρισες γιὰ τὴν Ἀμερικὴν, πέρα-
σε λίγος καιρὸς. Μπορεῖ καὶ νὰ
σοῦ τῶκλεψαν τὸ παιδί καὶ σὺ νὰ
μὴ θέλησες νὰ μὲ εἰδοποιήσεις.

— Καὶ γιατί νὰ μὴ σᾶς εἰδο-
ποιήσω; Ἡ Ἀφεντιά σας μιὰ
φορὰ ἤθελε νὰ τὸ ξεφορτωθεῖ τὸ
μωρό. Εἶτε τῶκλεψαν, εἶτε τὸ χά-
σαμε, τὸ ἴδιο κάνει.

— Σ' αὐτὸ δὲ ζήτησα τὴ γνώ-
μη σου, μπάμπια-Τζέκιν... Τὰ
πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἐ-
γὼ ἤθελα νὰ ξέρω ὅτι τὸ παιδί
βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ δῶ καὶ σὲ
καλὰ χέρια. Εἶναι μεγαλοῦτοικο
καὶ θυμᾶται τοὺς γονεῖς του. Κι'
ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ περιμά-
ζεψαν βασισταθοῦν σ' ἐλπίδα ἀν-
ταμοιῆς, μπορεῖ νὰ φάξουν νὰ βροῦν
τὴν οἰκογένειά του. Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν
ἤθελα ἐγώ...

— Κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ δὲν πρέπει
καθόλου νὰ τὸ φοβάστε! εἶπε ὁ Τζέκιν
χωρὶς νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία του.
Πέρασαν ἔξη μῆνες καὶ δὲν ἀκούστη-
κε τίποτα. Λοιπὸν τὸ παιδί δὲ μίλησε
καθόλου, ἢ, τὸ πιθανώτερο, βρίσκεται
ἀκόμη στὴν Ἀμερικὴν.

— Μπορεῖ! εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ συλ-

λογισμένοι. Δὲν τὸ εἶδα καὶ καλά. Ἰ-
σως νὰ γελάστηκα, ἀλλὰ ἤθελα νὰ-
μουν σίγουρος.

— Θὰ ρωτήσω γὼ καὶ θὰ μάθω. Θὰ
βρῶ τὸ βαρκάρη καὶ θὰ τοῦ πάρω λόγια.

— Τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ πάρει αὐτὸς
λόγια. Εἶναι λιγάκι πονηρός.

Ὁ Τζέκιν ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐκ-
στρατεία του. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἦταν φο-
βερός, ὅταν θύμωνε, κι' ἔπρεπε νὰ τὸν
ὑπακούει κανεὶς τυφλά.

Τῆς ἐπλεξε τὰ μαλλιά της πλεξίδες... (Σελ. 146, στ. α')

Βρῆκε εὐκολὰ τὸ γέρο-Δίκ, ἀλλὰ δὲν
τοῦπιασε κουδέντα. Ἦταν περιττό, γιὰ-
τί δὲ θὰ τοῦπερνε λέξη.

Ῥώτησε ὅμως πολλοὺς βαρκάρηδες,
ποὺ τοὺς ἔδλεπε νὰ μιλοῦν μαζί του,
ἀλλὰ κανένας δὲν ἔξερε ποῖα ἦταν ἡ
μικρὴ καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. «Ναί,
πολλὲς φορές ὁ Δίκ τὴν εἶχε μαζί του...
τώρα κι' ἔξη μῆνες πάνω-κάτω... ἔ-
λεγαν πὼς ἦταν ἀνιψούλα του... Πό-
σων χρόνων ἦταν, κανεὶς δὲν ἔξερε.»

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν λιγάκι ἀόριστα. Ἐνα
μοναχὰ ἦταν ὥστόσο βέβαιον: ὅτι κα-
νεὶς δὲν εἶδε τὸ γέρο-Δίκ μὲ παιδί,
πρὶν ἀπὸ τὴν μέρα ποὺ χάθηκε ἡ Νταίτση.

«Μοῦ φαίνεται, συλλογιζόταν ὁ Τζέ-
κιν, πὼς αὐτὴ ἡ ἀλεπού (κι' ἐννοοῦσε
τὸ σὲρ Ρόναλδ) τὰ μυρίστηκε δλα! Πρέ-
πει νὰ τοῦ βγάλω τίς ὑποφύες, γιὰ-
τί ἄλλοιως ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέ-
ρι του! Εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ ξεπαστρέ-
ψει, ἂν βεβαιωθεῖ πὼς τὸν πρόδωσα!»

Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα νὰ ἴδῃ
τὸ παιδί. Ἀλλὰ βρισκόμαστε στὸ
φθινόπωρο, κι' οἱ ἀμίχλες δὲν ἦ-
ταν καθόλου κατάλληλες γιὰ πε-
ρίπατο. Ἐπρεπε νὰ περιμένει
τὴν εὐκαιρία, λόγου χάρη μιὰ
μεγάλῃ γιορτῇ, ὅπου ὁ λαὸς τοῦ
Λονδίνου βγαίνει ἔξω, ὅ,τι καιρὸς
κι' ἂν κάνει.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι μιὰ χώρα ποὺ
κρατεῖ τίς παραδόσεις. Ἐθιμα,
ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴ με-
σαιωνικὴ ἐποχὴ, ἐξακολουθοῦν
ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ τηροῦνται,
σχεδὸν μὲ τοὺς ἴδιους τύπους, μὲ
τίς ἴδιες λεπτομέρειες. Ἐνα ἀπὸ
τὰ περιεργὰ αὐτὰ ἔθιμα εἶναι κι'
ἡ ἀνακήρυξη τοῦ λόρδου δημάρ-
χου (τοῦ lord mayor), ποὺ κα-
τιερώθηκε στὸ 15ον αἰῶνα.

Ἡ ἐκλογὴ πανηγυρίζεται μὲ
γιορτές, ὅπου ἔχουν τὸ μέρος
τοὺς ὅλοι οἱ πρόκριτοι κι' οἱ εὐ-
γενεῖς τοῦ Λονδίνου, μ' ὅλη τους
τὴν ἀρχοντικὴ μεγαλοπρέπεια.

Τέτοια θεάματα δὲν ἄφιναν κα-
νέναν κλεισμένο μέσα στὸ σπί-
τι του, κι' ἰδίως τὰ παιδιά, ποὺ τρελ-
λαίγουνται γιὰ πανηγύρια.

Ἡ μεγαλύτερη συγκέντρωση γίνε-
ται στὸν Τάμεση κι' ὁ Τζέκιν φαντά-
στηκε ἀμέσως ὅτι ὁ γέρο-Δίκ θὰ περνε
φυσικὰ τὰ παιδιά στὴ βάρκα γιὰ νὰ
ἴδωσιν καλύτερα τὴ λαμπρὴ λαμπα-
δηφορία, τὴν παρέλαση, τίς φωτα-
φύες.

Νοίκιασε λοιπὸν μιὰ βάρκα γι' αὐ-
τὴ τὴν ἡμέρα, λογαριάζοντας ὅτι ἡ με-

γάλη κωμοσσυροή θα τουδιν' ευκαιρία να ζυγώσει πολύ κοντά στη βάρκα του Δίκ και να ιδεί με την ήσυχία του το κοριτσάκι.

Η δμύλη είχε διαλυθεί την ημέρα της γιορτής κι' από το πρωί στον Τάμεση πήγαιναν κι' έρχονταν βάρκες κάθε λογής με ωραίες τέντες και με ωραία χρώματα.

Της Τζέννης δεν της βάστηξε η καρδιά να στερήσει την καϊμένη τή Νταϊζή ένα θέαμα, πού ήξερε πόσο ήταν ωραίο από τις διηγήσεις του μικρού Τζόε. Από τότε πού την είχαν κλείσει μέσα, ή μικρή έχανε το χρώμα της κι' έπαιζε ανόρεχτα, κι' ή Τζέννη συλλογιζόταν ότι έτσι κινδύνευε ν' αρρωστήσει, για να προφυλαχτεί από έναν κίνδυνο πού ίσως ήταν και φανταστικός.

Της φόρεσε το καλύτερο άσπρο της φόρεμα, της έπλεξε όμως τα μαλλάκια της πλεξίδες και της τα χτένισε πολύ στρωτά, για να μην τη μαρτυρήσουν οι χρουσές της μπουκλές. Η μικρούλα κατσούφιασε, όταν είδε ότι της χάλασαν τις μπουκλές της, αλλά ποιος θα τη ρωτούσε τώρα; Ίστερα της φόρεσε μια μεγάλη υπέρτα με κουκούλα.

— Κρίμα αυτό το ωραίο φόρεμα! είπε ή Νταϊζή. Ούτε φαίνεται καθόλου.

— Έχεις όρεξη ν' άρπάξεις κανένα κρουαγιέ, κουτόπαιδό μου; Άλλωστε σήμερα θα είναι τόσα και τόσα ωραία πράγματα έξω, ποιος θ' άδειάζει να κοιτάξει το φόρεμα το δικό σου!

Η Νταϊζή χαμήλωσε το κεφάλι μια στιγμή, κι' ύστερα τύλιξε τα χεράκια της γύρω στο λαιμό της Τζέννης. Έτσι πάντα τελείωναν οι μικροκαυγάδες τους. Ποτέ ή Νταϊζή δε βρισκόσε περισσότερο το θυμό της.

Βγήκαν από τον Πύργο και πήγαν να σμίξουν με το βαρκάρη και το Τζόε, πού τους περίμεναν. Σε λίγο ή Νταϊζή είχε λησμονήσει πιά πώς της έκρυφαν το φόρεμά της και πώς την ασχίμισαν με τις πλεξίδες, γιατί έδλεπε μπροστά της λαμπρό θέαμα.

Όλοι φορούσαν τα γιορτινά τους κι' ο κόσμος ήταν άμέτρητος. Είχαν ανεβεί ακόμη και στα κεραμίδια, ακόμη και στα κατάρτια των καϊκιών. Οι βάρκες πιά ήταν όλόκληρο στράτευμα. Περνούσαν σημαυστολόιστες και φρεσκοβαμμένες, ενώ άλλες στεκόνταν σε παράταξη, κοντά κοντά ή μια στην άλλη.

Ο Τζόε φορούσε μια καινούργια μπλέ μπλουζά κι' ένα κόκκινο σκουφο. Κι' ο παπούς ακόμη είχε φρεσκάρει τη φορεσιά του, είχε ξαναπεράσει τη βάρκα με μπογιά κι' είχε φρεσκοπλύνει το πανί της τέντας. Η βαρκούλα ήταν κούλα έτσι, και πολλοί τη φώναζαν καθώς περνούσαν και πρόσφεραν σε-

δαστά ποσά για να τη νοικιάσουν. Μά ο γέρος βαρκάρης είχε υποσχεθεί στην κυρία Γουίλ και στα παιδιά να τους δείξει τη γιορτή κι' ήθελε να είναι ελεύθερος, να πηγαίνει όπου του άρεσε.

Από την άλλη μεριά, ο Τζέκιν είχε νοικιάσει μόνος του μια βαρκούλα πολύ μικρή, για να μπορεί να τη διευθύνει εύκολα όπως ήθελε. Σήμερα ήταν τόσοσ κόσμος στον Τάμεση, ώστε κανένας δε θα τον παρατηρούσε, αν

πήγαινε κι' έρχόταν ή αν στεκόταν ώρα πολλή στην ίδια θέση.

Έτσι κατάφερε να στέκει όλη την ώρα κοντά στη βάρκα πού ήταν ή Νταϊζή και να την κατασκοπεύει, χωρίς ο γέρο-Δίκ να υποψιαστεί το παραμικρό.

Μάλιστα ήταν τόσο κοντά, ώστε ν' ακούει και τα λόγια των παιδιών. Αυτό όμως δεν του χρησίμευε και πολύ, γιατί τα παιδιά δεν έλεγαν τίποτα εκτός από θαυμαστικά επιφωνήματα:

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο γαμπρός την είδε να φεύγει κολυμπώντας. Έπεσε στο νερό από πίσω της αλλά δεν μπόρεσε να την φθάσει. Όταν είδε λοιπόν ότι θα την έχανε, της πέταξε στην άπελπισία του το καμάκι. Έκείνο την πέτυχε καλύτερα απ' ό,τι ήθελε ο φαράς, και ή δυστυχισμένη νεράιδα έβγαλε μια σπαρακτική φωνή και χάθηκε στο νερό.

Ο φαράς στάθηκε στην άμμουδιά και περίμενε να την δει να ξεπροβάλλει. Τότε όμως είδε πώς το νερό άρχισε να βγάζει μια γλυκειά λάμψη πού ποτέ του δεν την είχε ξαναδεί. Τα κύματα γυάλιζαν και λαμποκοπούσαν και σκόρπιζαν γύρω γαλανές, τριανταφυλλίες και μαργαριταρένιες αντάμειες. Κι' όταν τα κύματα έφθασαν στην παραλία, είδε ο φαράς πώς όλα άλλαξαν μονομιάς όψη. Η γή άρχισε όλη νάνθιζει και να μοσχοβολά κι' όλα γύρω του έγιναν τόσο όμορφα πού έμεινε μαγεμένος.

Τότε ο φαράς κατάλαβε ποιά ήταν ή αιτία. Όποιος έβλεπε μια νεράιδα, μαγεύονταν από την όμορφιά της και έβρισκε τη γή πιά όμορφη απ' όλους τους άλλους ανθρώπους. Και το αίμα της νεράιδας πού ανακατεύτηκε με το νερό, σκόρπισε γύρω του αυτή την όμορφιά και κάνει τους ανθρώπους

να μαγεύονται όταν βλέπουν αυτά τα μέρη».

Και τώρα, Κλέμεντ, πρόσεξε σε ό,τι θα σου πω, εξακολούθησε ο ήλικιωμένος κύριος, και τα μάτια του πήραν μια παράξενη λάμψη. Από την εποχή εκείνη οι άνθρωποι άρχισαν να κατοικούν στα τρία εκείνα νησάκια. Κι' έτσι σιγά-σιγά χτίστηκε ή Στοκχόλμη.

Έκείνη τη στιγμή φάνηκε να έρχεται από μακριά ένας άλλος κύριος. Αυτός όμως πού μιλούσε με τον Κλέμεντ του έκανε νόημα με το χέρι κι' εκείνος έμεινε σε απόσταση.

Κάνε μου μια χάρη, Κλέμεντ, εξακολούθησε ο ήλικιωμένος κύριος. Δεν έχω καιρό να μιλήσω μαζί σου περισσότερο. Θα σου στείλω όμως ένα βιβλίο πού γράφει για τη Στοκχόλμη κι' αυτό να το διαβάσεις απ' την αρχή ως το τέλος. Εγώ σου είπα την αρχή της ιστορίας της και σ' να την προχωρήσεις περισσότερο. Διάβασε μένος σου πώς μεγάλωσε ή πολιτεία και πώς άλλαξε με τον καιρό. Κι' όταν διαβάσεις όλα για την Στοκχόλμη, Κλέμεντ, τότε θα καταλάβεις γιατί έχει τη χάρη να τραβά όλους γύρω της. Έλα έπειτα να κάτσης σ' αυτή τη θέση και να δεις τα κύματα, πώς γυαλίζουν και όμορφαίνουν την άμμουδιά, και να μαγευτείς και σ' από την

όμορφιά τους. Έτσι να κάνης, Κλέμεντ! Ο ήλικιωμένος κύριος είχε ύψώσει λιγάκι τη φωνή του και τα μάτια του γυάλιζαν. Σηκώθηκε, χαιρέτισε φιλικά τον Κλέμεντ κι' έφυγε. Ο Κλέμεντ όμως κατάλαβε ότι ο κύριος αυτός πού μιλούσε τόσο ώρα μαζί του ήταν διχως άλλο ένα πρόσωπο πού εξαίρετικό και υποκλήθηκε όσο πιο βαθιά μπορούσε.

Την άλλη μέρα ήρθε στο Σκάνσεν ένας υπηρέτης από το παλάτι μ' ένα μεγάλο βιβλίο και μ' ένα γράμμα. Και στο γράμμα ήταν γραμμένο ότι το βιβλίο το έστειλε στον Κλέμεντ ο βασιλιάς!

Αυτό τον έκανε να τα έχει έντελώς χαμένα κάμποσες μέρες. Δεν μπορούσε κανείς νακούση μια σωστή λέξη από το στόμα του, και ύστερα από μια βδομάδα πήγε στο διευθυντή του Μουσείου και του είπε ότι ήθελε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του.

Γιατί θέλεις να γυρίσης πίσω; ρώτησε ο διευθυντής. Δεν σου άρσσει εδώ;

Πώς; μου άρσσει πολύ, είπε ο Κλέμεντ. Δεν έχω κανένα παράπονο. Θέλω όμως να πάω στον τόπο μου.

Από την ημέρα πού τον είχε μιλήσει ο βασιλιάς, δεν μπορούσε να βρή ήσυχία ούτε νύχτα ούτε μέρα. Ήθελε να πάει στο χωριό του και να πη σε όλους τί του είχε συμβεί. Τί ευτυχία θα ήταν γι' αυτόν όταν, καθισμένος μπρός στην αλόπορτα της έκκλησίας του χωριού του, θα είχε όλους μαζεμένους γύρω του και θα τους έλεγε πόσο καλός είχε φανεί ο βασιλιάς σ' αυτόν, πώς είχε κάτσει δίπλα του στον ίδιο πάγκο κι' είχε μιλήσει μαζί του, μ' ένα φτωχό χωριάτη, πάνω από μισή ώρα, προσπαθώντας να τον γιάτρεψη απ' την νοσταλγία του.

Κι' αν στο τέλος καταντούσε στο πτωχοκομείο, δεν θα τον ένοιαζε πιά και τόσο πολύ. Κι' εκεί μέσα ακόμη θα ξεχώριζε από τους άλλους και θα το φέρονταν με τρόπο και σεβασμό.

Κι' αποφάσισε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.
Ο άεζος

Πέρα μακριά στα βουνά της Λαπωνίας, πάνω σ' ένα ψηλό βράχο πού ξεπροβάινε απ' το απότομο πλάγι ενός βουνού, βρισκόταν μια παλιά άετοφωλιά. Η φωλιά ήταν φτιασμένη από κλαριά έλάτης ριχμένα άτακτα το ένα πάνω στ' άλλο. Κάθε χρόνο γινόνταν πιά μεγάλη και πιά ψηλή, και με τον καιρό έγινε τόσο μεγάλη, πού από μακριά φαινόταν σαν καλύβα.

Ο βράχος πού ήταν κτισμένη ή φωλιά, όφωνόταν πάνω από μια κοιλάδα όπου έρχόταν κάθε καλοκαίρι κι' έ-

χτιζε τις φωλιές του ένα κοπάδι από άγριόχηνες. Και στάληθεια, δεν μπορούσαν οι χήνες να διαλέξουν καλύτερη μεριά, γιατί ή κοιλάδα ήταν τόσο καλά χωμένη ανάμεσα στα βουνά, πού ήταν άγνωστη σε πολλούς ανθρώπους. Στη μέση της κοιλάδας βρισκόταν μια μικρή λιμνούλα, πού τα χηνάκια εύρισκαν άρκετή τροφή, κι' οι θάμνοι γύρω από την λίμνη ήταν οι πιά κατάλληλες μεριές για να χτίζουν οι άγριόχηνες τις φωλιές τους.

Τώρα κι' άμέτρητα χρόνια, κατοικούσαν άετοι ψηλά στο βράχο κι' άγριόχηνες κάτω στην κοιλάδα. Κάθε χρόνο οι άετοι άρπαζαν μερικές από

τις άγριόχηνες, φρόντιζαν όμως να μη άρπάξουν πολλές για να μη σηκωθούν και φύγουν. Απ' την άλλη μεριά κι' οι άγριόχηνες δεν έδρισκαν μικρή ωφέλεια απ' τους άετους, γιατί ήσαν βέβαια ληστές, αλλά κρατούσαν και τους άλλους ληστές σε απόσταση.

Λίγα χρόνια προτού να πάει ο Νίλς Χόλγκερσον ταξίδι με τις άγριόχηνες, ή γριά Άκκα από το Κεπνικαίεν στεκόταν ένα πρωί κοντά στη λίμνη και κοίταζε ψηλά κατά την άετοφωλιά και τους άετους, πού συνήθιζαν να βγαίνουν στο κυνήγι λίγη ώρα ύστερα απ' την άνατολή του ήλιου.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

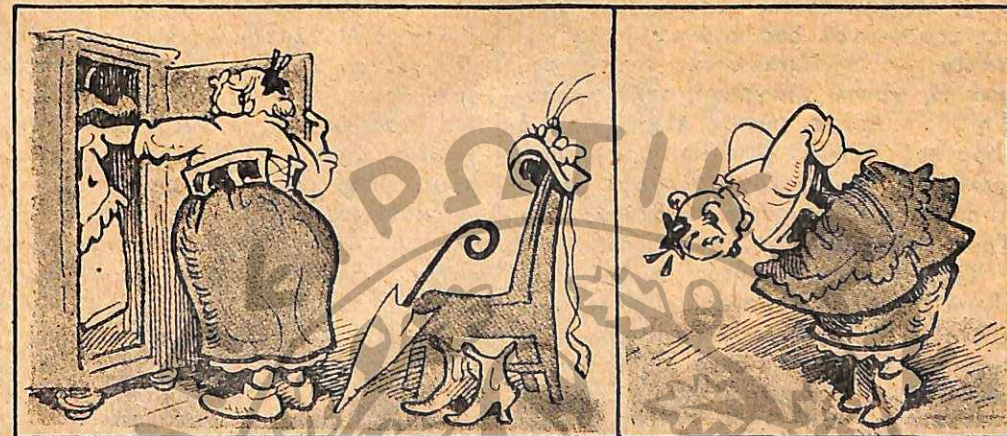
Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ.

Την άλλη μέρα, ή θειά - Εύλαλία είχε να κάνει μια επίσημη βίζιτα. Για πρώτη φορά, θάβαζε το καινούριο φόρεμα πού είχε ράψει στο σπίτι, το καινούριο καπέλλο πού της έστειλε την ίδια μέρα ή καπελλού, και τα καινούρια παπούτσια πού ό,τι της τάχε φέρει ο ταγγάρης... Θα έπαιρνε και τη γαλάζια μεταξωτή διμπελίνα της. Χαρούμενη λοιπόν και κατευχαρισμένη, άρχισε να κάνει την τουαλέτα της. Κι' αφού πλύθηκε, άλλαξε και χτενίστηκε ωραία, άνοιξε τη ντουλάπα της να πάρη το καινούργιο της φουστάνι...

Της φάνηκε σαν κοντό. Κι' άπόρησε: Αυτή είχε κοντύνει; ή ή ράφτρα

της, δεν είχε, πάρει καλά τα μέτρα; Μά πώς αφού στη δοκιμή της ερχόταν ίσα - ίσα;...

Το κοιτάζει, το φορεί, κάνει να το κατεβάση, μα πού! Μόλις της ερχόταν ως τα γόνατα! Ούτε μπαλαρίνα δεν θα φορούσε τόσο κοντό φουστάνι!

— Όχι, δυστυχία μου! φωνάζει άπελπισμένη. Η ράφτρα έκανε λάθος!... Τόκοψε!...

Γιατί πού να φαντασθή ή θειά - Εύλαλία πώς κι' αυτό ήταν κατόρθωμα της Ρήνας και της Μαρίνας! Θάφταναν ποτέ ως εκεί;... Κι' όμως ναι, αυτές τόχαν κάνει. Βοήκαν μια στιγμή ευκαιρία εκεί πού έροαβαν τα κουκλίστικα, έκοψαν από κάτω το φουστάνι της θειάς τους, κι' έπειτα το στρίψωσαν τόσο καλά, πού θάλεγε πώς τόχε στρίψωσει ή ράφτρα!

Κατασυχίστηκε ή θειά, κατασυχίστηκε κι' ή ράφτρα, όταν τη φώναξε και της είπε το και τό... Περισσότερο να σάς πω όλη αυτή τη σκηνή και τους όρκους πού έκανε το άθώο κορίτσι, πώς δεν είχε κόψει καθόλου το φουστάνι. Το ζήτημα είναι πώς χροιάστηκε καιρός ως ναγοράσουν από το ίδιο ύφασμα και να το μακρύνουν. Κι' έτσι ή θειά-Εύλαλία αναγκάστηκε να αναβάλη τη βίζιτά της. Έμεινε όμως με την ιδέα, — κι' ός έλεγε αυτή, — πώς το λάθος ήταν της ράφτρας.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΚΥΖΗΣ ΣΤΟ «ΙΛΙΟΥ ΜΕΛΑΘΡΟΝ»

Αγαπητοί μου,

ΔΡΥΘΗΚΕ στάς 'Αθήνας Ένας Σλόλλογος Φιλοτέχνων», πού σκοπεύει νά κάμῃ πολλά καί μεγάλα. Κι' ἄρχισε μὲ μιάν ἐκθεσὶν τῶν ἔργων τοῦ Γκύζη, στὸ «'Ιλίου Μέλαιθρον», πού ἀνοίξε τὴν περασμένη ἐβδομάδα κι' εἶχε μιάν ἐκτακτὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ κόσμος πηγαίνει πατεῖς-με-πατῶ-σε. Γιατί δὲν εἶναι μόνο τὰ ἔργα τοῦ ἑκαυστοῦ ζωγράφου πού τὸν τραβοῦν. Εἶναι ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ σπίτι, πού ὅλοι τὸ ξέρουν ἀπὲξ καὶ καθέναν ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ ἰδῇ κι' ἀπὸ μέσα.

Τὸ «'Ιλίου Μέλαιθρον» ἀνέκει σήμερα στὸ Δημόσιο. Τὸ ἀγόρασε δὲν ξέρω πόσα ἑκατεμύρια ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Σλήμαν γιὰ νὰ τὸ κάνῃ Μουσείο. Τὶ ὅμοιο πού εἶναι ἀκόμα! Καὶ λέω «ἀκόμα», γιατί μιὰ φορά, φρεσκοκαμωμένο, ὁλοκαίνουργο, ἔλαμπε σὰ μαγικὸ παλάτι... Τὸ θυμοῦμαι σὰν ὄνειρο τότε πού πρωτόρθε στάς 'Αθήνας. «'Ιλίου Μέλαιθρον» λέγαμε καὶ χάσκαμε ἀπὲξ, θαυμάζοντας τὸ κομψὸ τοῦ σχέδιου, τὴ στοὰ μὲ τίς ζωγραφιές, τίς ἐξωτερικὲς μαρμαρίνες σκάλες του, — στὰ δυὸ πλάγια, μέσα κηπάκια, — τ' ἀγάλματα τῆς σκεπῆς του καὶ τὴ χρυσὴ ἐπιγραφή στὴν πρόσοψη... Ἐέραμε πὼς τὸ εἶχε χτίσει ὁ Ἑρρίκος Σλήμαν (Schliemann) ὁ μεγάλος γερμανὸς ἀρχαιολόγος, μὲ τὰ πλοῦτη πού ἀπόκτησε, σκάδοντας στὴν Τροία, στίς Μυκήνες κι' ἄλλοι.

Τὶ ἄνθρωπος κι' αὐτός, παιδιὰ μου! Ἐχὼ διαβάσει τὴν αὐτοβιογραφία του πού εἶν' ἕνα θαῦμα. Ἀπὸ μικρός, πού διάβαζε Ὀμηρο, τὸνειρό του ἦταν νὰ πάῃ στὴν Τροία καὶ νὰ βρῇ τὸ παλάτι τοῦ Πριάμου. Μεγάλωσε, ἔγινε ἔμπορος, ἄρχισε νὰ κάνῃ περιουσία, μὰ τὸνειρό του, τὸ παιδικὸ του ὄνειρο, δὲν τὸ ξενοῦσε στιγμή. Ὅταν εἶχε καιρὸ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ Ὀμηρο. Τὸν εἶχε μάθει ὅλον ἀπὲξ. Κι' ἄμα πλούτησε, κατέθηκε στὴν Ἀνατολή κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ... Ὡ, κανέναν ἀρχαιολόγο στὸν κόσμο δὲν στάθηκε πὺρ τυχερὸς ἀπὸ τὸν Ἑρρίκο Σλήμαν! Βρῆκε, βρῆκε καὶ... τί δὲν βρῆκε στὰ σπλάχνα αὐτῆς τῆς γῆς τοῦ ὀνείρου του! Τάφους, παλάτια, ἀγγεῖα, ὅπλα, στολίδια, ζωγραφιές. Καὶ χρυσάφι, χρυσάφι... Τὰ εὐρήματά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνυπολόγιστη ἀρχαιολογικὴ τους ἀξία, εἶχαν καὶ μιὰ μεγάλη ὕλη. Ἀληθινὸς θεσσαυρὸς τελοσπάντων. Κι' ὁ θεσσαυρὸς αὐτὸς ἀποκάλυψε στὰ μάτια τοῦ ἑκαυστοῦ κόσμου ἕνα μεγάλο, ἄγνωστο, ἀφάνταστο πανάρχαιο πολιτισμὸ: τὸ μὴ-

κυναικί, τὸν πολιτισμὸ τοῦ Ὀμήρου! Τὰ Μουσεία γέμισαν τότε ἀπὸ τὰ «ἀρχαῖα» τοῦ Σλήμαν, προπάντων τὸ Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου πού πήρε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος. Στὴν πατρίδα του, βλέπετε, ὁ καλὸς Γερμανὸς χάρισε τὰ καλύτερα. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸ Βερολίνον τὸν ἀνακήρυξε ἐπίτιμο πολίτη. Καὶ γι' αὐτὸ πολὺ καυχίόταν ὕστερα ὁ Σλήμαν. «Τρεῖς ἐπίτιμοις πολίτες ἔχει τὸ Βερολίνον, ἔλεγε: τὸν Μπίσμαρκ, τὸν Μόλτκε κι' ἐμέ». Μὰ ἐν' ἀπὸ τὰ καυχήματα του ἦταν κι' αὐτὸ τὸ σπίτι πού ἔχτισε στάς 'Αθήνας, στὴν πόλιν πού τὴν εἶχε κάνει δευτέρην πατρίδα του: τὸ «'Ιλίου Μέλαιθρον», ὅπως τὸνόμασε ὁ ἴδιος, — τὸ μέγαρο τὸ στολισμένο καὶ ζωγραφισμένο, μὲ τοὺς ρυθμοὺς τοῦ πολιτισμοῦ πού εἶχε ξεθάψει, τὸ παλάτι πού δὲν ἦταν κι' αὐτὸ παρὰ ἕνα Μουσεῖο, — τὸ Μουσεῖο Σλήμαν.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν οἱ Φιλοτέχνοι ἐκθέτουν σήμερα τὰ ἔργα τοῦ Γκύζη, πού τὰ μάζεψαν ἀπὸ παντοῦ. Ἄλλος θησαυρὸς, ἄλλο μεγαλεῖο! Γιατί ὁ Νικόλαος Γκύζης, — ἔδω κι' εἰκοσι χρόνια πεθαμένος, — στάθηκε ὁ μεγαλύτερος Ἑλληνας ζωγράφος ὕστερ' ἀπὸ τὸν παλιὸ ἐκεῖνο Θεοτοκόπουλο. Κατὰ γόντον ἀπὸ τὴν Τήνον, πού ἔχει βγάλει κι' ἄλλους ἀξιότους ζωγράφους. Γιατί τὸ Μοναστήρι ἐκεῖ-πέρα, ὅσους νέους εἶχαν κάποια κλίση στὴ ζωγραφικὴ, τοὺς ἔστελνε νὰ σπουδάζουν. Κι' εἴσι κανένα ταλέντο δὲν πήγαινε χαμένο, ὅπως συμβαίνει σ' ἄλλους τόπους, ὅπου καὶ ζωγράφοι μπορεῖ νὰ γεννιοῦνται, καὶ γλύπτες, καὶ μουσικοί, μὰ δὲν ὑπάρχει κανένα Μοναστήρι νὰ τοὺς στέλνῃ νὰ σπουδάζουν... Τὸ δυνατότερο ἀπ' αὐτὰ τὰ Τηνιακά ζωγραφικὰ ταλέντα ἦταν τοῦ Γκύζη. Καὶ δείχτηκε γρήγορα, ὅχι πιά στὴν Ἑλλάδα, πού θάταν εὐκολο, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴ Γερμανία, πού εἶχε τόσους καὶ τόσους μεγάλους ζωγράφους. Ὁ Γκύζης κατόρθωσε νὰ πάρῃ θέσιν, νάμεσα σ' αὐτοὺς. Στὸ Μόναχο ζοῦσε, καὶ τὸ ἀτελιέ του ἦταν ἐκεῖ ἐν' ἀπὸ τὰ πρῶτα. Δίδασκε στὴν Ἀκαδημία, ἡ βαυαρικὴ Κυβέρνηση τοῦ παράγγελλε ἔργα, — τὴν «Ἀποθέωση τῆς Βαυαρίας» π. χ. — κι' οἱ πίνακές του στόλιζαν τὰ Μουσεία, τὰ δημόσια καταστήματα, ἢ ἐδγαῖναν στὴν «Πανακοθήκη τῶν Συγχερόνων» μαζὺ μὲ πίνακες τῶν πὺρ ἑκαυστῶν ζωγράφων τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ὁ Γκύζης, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ δόξα, δὲν ξέχασε ποτὲ πὼς ἦταν Ἑλληνας. Ἀγαποῦσε τὴν Ἑλλάδα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο καὶ διατηροῦσε στὴν ψυχὴ του ἀνέθετο τὸν ἑλληνισμὸ. Τὰ θέματα τῶν περισσότερων ἔργων του ἦταν ἑλληνι-

κά, ὅπως στὸ Τάμα, στὰ Κάλαντα, στὸ Παραμῦθι, στὸ Μικρὸ Σοφὸ καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ καὶ στὰ γενικά του ἔργα, τὰ συμβολικά καὶ διακοσμητικά, βλέπει κανεὶς τὸ ἑλληνικὸ σχέδιο, τὴν ἑλληνικὴ γριμμή, τὴν ἑλληνικὴ εὐγένεια, τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὴν ἑλληνικὴ νικηψυχὴ. Ὅλοι οἱ ξένοι κριτικοὶ τοῦ τὸ ἀναγνωρίζουν. Ὁ ζωγράφος αὐτός, πού εἶχε σὰ δευτέρην πατρίδα του τὴ Γερμανία, ἦταν ἕνας γνήσιος Ἑλληνας καλλιτέχνης, πού εἶχε ἐμφυτὴ μέσα του τὴν τέχνην τῶν ἀρχαίων, τῶν κλασσικῶν.

Ὁ Νικόλαος Γκύζης εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες νεοελληνικὲς δόξες. Ἡ πατρίδα του καυχίεται σήμερα γι' αὐτόν, ὅπως κι' αὐτὸς καυχίόταν γιὰ τὴν πατρίδα του...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἐγὼ ἐλπίζω νάναί καλὸς καιρὸς αὐριο, εἶπε ὁ Μπριάν. Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νάμιαστε ἐτοιμοί.

— Λογαριάζω, εἶπε ὁ Γόρδων, πὼς ἡ θάλασσα πού εἶδες ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, θάπέχῃ ἔξω ὡς ἑπτὰ μίλλια.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κόλπος εἰσχωρεῖ πολὺ στὴν ξηρὰ, ἡ ἀπόσταση ἀπὸ ἐδῶ μπορεῖ νὰ εἶναι μικρότερη.

— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ λείψετε παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις ὥρες, συμπέρανε ὁ Γόρδων.

— Βεβαίωτατα, ἂν βαδίσουμε πρὸς τὰνατολικά κατ' εὐθείαν. Θὰ βροῦμε ὅμως ἴσιο δρόμο μέσα στὸ δάσος;

— Μπορεῖ νάναγκασθοῦμε νὰ λοξοδρομήσωμε, εἶπε ὁ Δόνιφαν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι σπουδαῖο ἐμπόδιο.

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Μπορεῖ ὅμως νὰ βροῦμε σπουδαιότερα ἐμπόδια: κανένα ῥέμμα, κανένα βάλτο... ξέρω κι' ἐγὼ; Γι' αὐτὸ εἶναι φρόνιμο νὰ πάρωμε μαζὶ μας τρόφιμα γιὰ πολλὰς ἡμέρες.

— Καὶ πολεμοφόδια! ἐπρόσθεσε ὁ Οὐίλκοξ.

— Ἐννοεῖται, εἶπε ὁ Μπριάν. Καὶ νὰ συμφωνήσωμε, Γόρδων, ὅτι ἂν δὲν γυρίσωμε σὲ σαρανταοκτὼ ὥρες, νὰ μὴν ἀνησυχήσετε.

— Καὶ δώδεκα μόνο ὥρες ἂν ἀργήσετε, ἐγὼ θάνησυχίσω. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἀφοῦ ἀποφασίσθηκε, ἡ ἐκδρομὴ θὰ γίνῃ. Ἐπειτα ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι μόνον ἡ θάλασσα, ἀλλὰ κι' ἡ ἐξέτασις τῆς χώρας. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος δὲν βρῆκαμε καμμιά σπηλιά καὶ, ὅταν θάναγκασθοῦμε νὰ φήσουμε τὸ πλοῖο, πρέπει νάχουμε καταφύγιο καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὰ πράματά μας. Μοῦ

φαίνεται ἀδύνατο νὰ ξεχειμωνιάσωμε ἐδῶ.

— Καλὰ λές, Γόρδων, εἶπε ὁ Μπριάν. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ βροῦμε χειμαδιό.

— Ἐκτὸς ἂν κατορθώσωμε νὰ φύγωμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ νῆσο, δηλαδὴ ἂν εἶναι νῆσος, ἐπρόσθεσε ὁ Δόνιφαν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων, ἂν καὶ δὲν εἶναι βέβαια τόσο εὐκολο. Τελοσπάντων θὰ ἴδωμε. Λοιπὸν, παιδιὰ, αὐριο τὸ πρῶτ' χωρὶς ἄλλο!

Ἔγιναν ὅλες οἱ προετοιμασίες. Μπήκαν μέσα σὲ σακούλια τρόφιμα γιὰ τέσσερις ἡμέρες, δυὸ τοσεκούρια, μιὰ πυξίδα, ἕνα τηλεσκόπιο, φυτίλια, ὕσκες, σπέρτα, ὅ,τι μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ σὲ μιὰ ἐκδρομὴ, μικρὴ βέβαια, ἀλλὰ ὅχι ἴσως ἀκίνδυνη. Γι' αὐτὸ τὰ τέσσερα παιδιὰ — Μπριάν, Δόνιφαν, Σέρβης καὶ Οὐίλκοξ, — πήραν μαζί τους καὶ τέσσερα τουφέκια, τέσσερα περιστροφικά, καὶ συμφώνησαν νὰ προχωροῦν μὲ προσοχὴ καὶ νὰ μὴ χωρίζονται ποτέ.

Ὁ Γόρδων συλλογιζόταν πὼς ἡ παρουσία του, μεταξὺ τοῦ Μπριάν καὶ τοῦ Δόνιφαν, δὲν θάταν ἴσως περιττή. Ἐπρεπε ὅμως νὰ μείνῃ στὸ πλοῖο. Πῆρε μόνον τὸ Μπριάν κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἐσύστησε νὰ ποφύγῃ κάθε ἀφορμὴ φιλονεικίας καὶ διχνοίας.

Τὸ βαρόμετρο βγήκε ἀληθινόν, γιατί πρὸς τὸ βράδυ, τὰ σύννεφα ἐξαφανίσθηκαν ὅλα κι' ὁ ὀρίζοντας στὴ δύση φάνηκε καθαρότατος. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀστερισμοὶ τοῦ νότιου ἡμισφαιρίου ἄρχισαν νὰ λάμπουν στὸ στερέωμα κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ λεγόμενος Μεσημβρινὸς Σταυρὸς πού λάμπει πρὸς τὸν ἀνταρκτικὸ πόλο.

Ὁ Γόρδων κι' οἱ σύντροφοί του αἰσθάνονταν πολλὴ θλίψη τὴν παραμονὴ τῆς ἐκδρομῆς, συλλογιζόμενοι πόσα μποροῦσαν νὰ συμβοῦν σ' ἐκείνους πού θάφευγαν. Ἀλλὰ γιατί ὅχι καὶ σ' ἐκείνους πού θάμεναν; Καὶ κοιτάζοντας τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν, θυμόνταν τὴν πατρίδα τους καὶ τοὺς γονεῖς τους πού ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξανάβλεπαν...

Τὴ νύχτα ἐκείνη ἔκαμαν πὺρ θερμὰ τὴν προσευχὴ τους, γονατιστοὶ ὅλοι καὶ μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ Μεσημβρινὸ Σταυρό, πού τοὺς ἔδινε παραγορία, σὰ μιὰ ὑπόσχεση πὼς ὁ Θεὸς

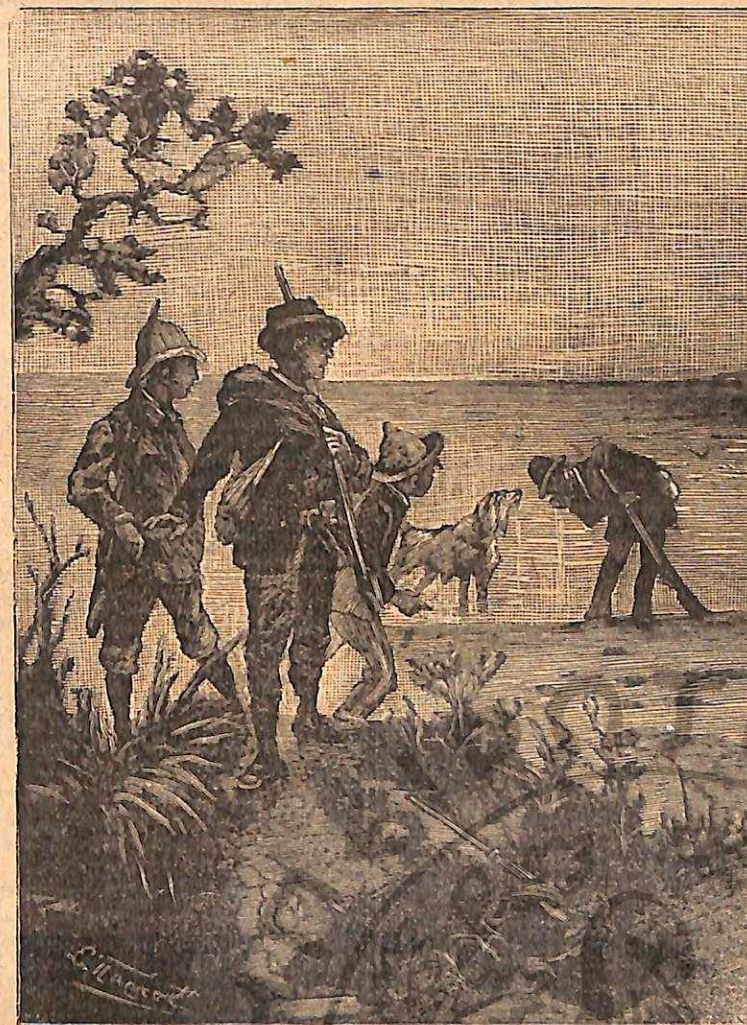
δὲν θὰ τοὺς ἄφινεν ἀδοήγητους. Καὶ κοιμήθηκαν ἡσυχότεροι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν, — Ἡ κυανὴ γραμμὴ.

Ἐκίνησαν στίς ἑπτὰ τὸ πρῶτ', τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος ἐδγαῖνε λαμπρός. Ἡ ἡμέρα θάταν ὥρα καὶ ἡ ἐκδρομὴ εὐχάριστη. Ἀν τὰ παιδιὰ θάβρισκαν κανένα ἐμπόδιο, αὐτὸ δὲ θάταν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, παρ' ἀπὸ τὴ φύσιν τοῦ ἐδάφους.

Οἱ τέσσερις ἐκδρομεῖς, συνοδευόμε-

Τὰ τέσσερα παιδιὰ μὲ τὸν Πιστό στὴν ἐκδρομὴ.

νοι κι' ἀπὸ τὸν Πιστό, διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ἀπόκρημν ἁκτὴ καὶ σ' ἕνα τέταρτο χώθησαν μέσα στὸ δάσος. Κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τριγύριζαν κάποια ἀνώμαλη καὶ δυσανάδεκτη. Μ' ἀπ' αὐτὴ μόνον μποροῦσε κανεὶς νὰ νανέθ' στὴ ράχη τῆς ἀπόκρημνης ἁκτῆς. Μόνον πού ἦταν φόβος μὴν καταρρεύσουν στὸ ἀνέδασμα μερικὰ σκαλοπάτια...

Ἀν καὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρός, τὰ παιδιὰ δὲν ἐδίστασαν. Καὶ πρῶτος ὁ Δόνιφαν πήδησε στὸ σωρὸ τῶν πετρῶν πού σχηματίζαν τὴ βάση τῆς φυσικῆς ἐκείνης σκάλας.

— Στάσου!.. τοῦ φώναξε ὁ Μπριάν. Αὐτὸ πού κάνεις εἶναι ἀπερίσκεπτα! (Ἀκολουθεῖ)

Περπάτησαν μιὰ ὥρα. Ὁ Μπριάν φρόταν μὴν εἶχε πλημμυρίσει ἡ παραλία, καὶ τότε θάχαναν μισὴ μέρα περιμένοντας νὰ τραδηθῇ πάλιν ἡ θάλασσα.

— Γρήγορα! ἔλεγε στοὺς συντρόφους του, καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε γιὰ παιδὸ λόγο δὲν ἔπρεπε νὰργοποροῦν.

— Μπα! ἔκαμε ὁ Οὐίλκοξ καὶ τί θὰ πάθουμε, ἂν βραχοῦν τὰ πόδια μας ὡς τὰ στραβάλια;

— Μόνον; ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Καὶ δὲν λές ὡς τ' αὐτιά; Ἡ θάλασσα ἀνεβαίνει ἔξω πόδια τουλάχιστο. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς τώρα πρέπει νὰ τρέχουμε λίγο.

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῆς πρωτότερα, κύριε Μπριάν! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Ἀν μᾶς προλάβῃ ἡ θάλασσα, ἐοῦ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἀλλὰ κάμετέ μου καὶ σεις τὴ χάριν νὰ πάρετε τὰ πόδια σας...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρατήρησε πὼς ὁ Σέρβης δὲν ἦταν μαζί τους. Τὸν ἐφώνασε, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησιν. Ὁ Σέρβης εἶχε ἀπομακρυνθεῖ μὲ τὸν Πιστό κι' εἶχε γίνει ἄφαντος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, καμμιά ἑκατοστὴ βήματα πρὸς τὰ δεξιὰ.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν φωνὲς τοῦ παιδιοῦ καὶ γαυγίσματα τοῦ σκύλου. Τί στάθηκε; Ἐπρεχε κίνδυνος ὁ Σέρβης;

Ἀμέσως ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Οὐίλκοξ ἔτρεξαν καὶ βρῆκαν τὸν Σέρβην προστὰ στὸ βράχο ἐκεῖνο, πού ἕνα μεγάλο του μέρος εἶχε

κατασκαφεῖ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ σχηματίζε σὰ μιὰ σκάλα. Εἶχε καμμιά πενήντα ἀνὰ σκαλοπάτια καὶ ἦταν βέβαια ἀνώμαλη καὶ δυσανάδεκτη. Μ' ἀπ' αὐτὴ μόνον μποροῦσε κανεὶς νὰ νανέθ' στὴ ράχη τῆς ἀπόκρημνης ἁκτῆς. Μόνον πού ἦταν φόβος μὴν καταρρεύσουν στὸ ἀνέδασμα μερικὰ σκαλοπάτια...

Ἀν καὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρός, τὰ παιδιὰ δὲν ἐδίστασαν. Καὶ πρῶτος ὁ Δόνιφαν πήδησε στὸ σωρὸ τῶν πετρῶν πού σχηματίζαν τὴ βάση τῆς φυσικῆς ἐκείνης σκάλας.

— Στάσου!.. τοῦ φώναξε ὁ Μπριάν. Αὐτὸ πού κάνεις εἶναι ἀπερίσκεπτα! (Ἀκολουθεῖ)

θήματα) **Πληγωμένο Πουλάκι** (χαίρω πολύ κι' ελπίζω να μου γράφεις συχνά) **Γενοβέφαν** υποθέτω — γιατί πού να θυμώμαι! — ότι δεν ήλθε ή σειρά τους; — «Άγγελια, κι' από μία μόνο λέξη να ποτιστείται, έχει 6 δρ. ώστε ο φείλεις μία δραχμή) **Νεάνιδα** του **Ιονίου** (έσταιλα 10 τετραδία) **Φίλανθον** (περαστικά, έσταιλα) **Ομορφην Τσιγγάναν** (έ, μά ήτο καιρός! τώρα, ελπίζω, να αναπληρώσης) **έσταιλα** 10 λοιπόν δρ. 10,20) **Ζιζάνιο** (χαίρω πολύ γράφε μου) **Ανθούλαν** (μπορούσες κι' έκαμες καλά πού έσταιλες; τώρα θά το διαβάσω με τή σειρά του και θά σου πώ) **Πεταλούδαν** (έσταιλα ευχαριστώ για όσα γράφεις κι' ελπίζω να μου γράφεις συχνά) **Μήτσον Κατσώνην** (συνδρομαι έλήφθησαν ευχαριστώ) **Μεγάλην Ελλάδα** (ναί) **Αετόν** (σου ένεκρινά το ψευδώνυμο) **έσο** για τόν **Μεταγραμματισμό**, ούτε δέχομαι τώρα, ούτε δημοσιεύσιμος είναι) **Έκδικητήν** (έλήφθησαν) **Κύνειον Άσμα** (έσταιλα 4 τετραδία) **έχω** στη διάθεσή σου δρ. 6,90) **Πριγκίπισσαν Δολότταν**, **Γλυκειάν Χαραυγήν** κ.τ.λ. κ.τ.λ. **Κουρελάνι**, **Σερόβηχαν**, **Γενναίαν Σπάρτην**, **Έλ. Ρουσάκην**, **Μελαχροινούλαν** (έσταιλα). **Είς** όσας έπιστολάς έλαβα μετά την **26 Μαρτίου**, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δεκταί μέχρι 31 Μαΐου

257. Δεξιόγριφος
Στην τσέπη θές να βάλλης
Τόσο μεγάλη πόλη;
Με τάρωρο της τής παίρνεις
Κι' έτσι χωράει όλη.
Νεράτσα του Βοσπόρου

258. Στοιχειόγριφος
"Ανθρώπε, είμαι έγω
"Η πρώτη κατοικία σου.
Μ' άν πής, από κακία σου,
Νάποκεφαλισθώ,
Πού ξέρεις... συλλογίσου...
Αυτό πού θά προκύψη
Στ' άφθαστα εκείνα ύψη,
Μήν είναι κι' ή στεργή σου!..
Ρασπουτιν

259. Μεταγραμματισμός
"Όταν το πίνης μέτοια,
Σου φέρνει ευδιαθεσία.
Τού άλλαζεις το κεφάλι του;
Τ' άκοις στην εκκλησία.
Γ. Ι. Σ.

260. Αίνυμα
Τί δέντρο ώραίο, μεγάλο!
Μάχει και κάτω άλλο.
Νά: και στά τρία γένη,
Τό ίδιο δέντρο μένει.
Περιπλοκάς

261. Πυραμίδ μετá Ρόμβου

++++
++++++

"Ορίζοντίς έμ των άνω: σύμφωνον, συμπερασματικόν, παρέχει ύδωρ, άρχαιότατος βασιλεύς, κάτοικος νομού της Ελλάδος.
Είς τόν Ρόμβον, τόν όποιον

δηλούν οί σταυροί, καθέτως και οριζοντίως τά ίδια. "Η προτελευταία λέξις είναι πρόθεσις, και τó τέλος φωνήεν.

Έλευθέριος Ν. Ρουσάκης

262. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 1 4 5 3 = Ζών, άλλ' όχι ζώνων
2 3 1 5 3 = Έπιρρημα τόπου
3 2 4 5 3 = Στοιχείον
4 5 1 5 3 = Άνθος
5 4 3 2 5 3 = Είδος πτηνού
Ευστράτιος Παξινός

263. Μαγική Εικών άνευ εικώνος

— Τότό, ξέρεις τί έχει μέσα ή θάλασσα;
— Πολλά. Ποιό άπ' όλα έννοεις;
— Μ' αυτό πού είπα.
Γέρδιος Δεσμής

264. Έπιγραφή εκ Τριπλής Άκροστιχίδος

* * * Είς τήν θέσιν των άστε-
* * * ρίσκων να τεθούν τά τρία
* * * πρώτα γράμματα έκάστης
* * * των κάτωθι ζητουμένων
* * * λέξεων κατά σειράν, και
* * * θά σχηματισθί Έπιγρα-
* * * φή προς άνάγνωσιν:

1, Σου φέρνει τήν Διάπλασιν!
2, Έλαφρός άνεμος 3, Πέλαγος;
4, Θεά 5, Κριτής του Άδου 6,
Συγκριτικόν 7, Αί μετά τας Κα-
λένδας ήμέρας του ρωμαϊκού μη-
νός.
Τσουχτρα

265. Έλλιποσύμφωνον ουει - ααηο - ειη - ο - εο

Άμφιτρίτη

266. Γρίφος

έεε τφ έφ άν άν κόν
έεε έε έε έφ έφ άν άν πλά πλά
έεε έφ έφ άν άν
Συμεών Β. Μαλαμής

Διά τους Γαλλομαθείς

267. Sans Voyelles

dmnz - l - bn - xmpl

Άπάνεμο

268. Sans Voyelles

vnt - ds - vnt - tt - st - vnt

Κων. Π. Ξένος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλ. 3

28. Ναυσικά (ναύς, ή, κά.) —
29. Καναπές (πές Κανά.) — 30. "Η-
ρώδης (ή, ρώ, δις.) — 31. Δίβας —
"Αλβις. — 32.

Α Ο Σ Ο Σ Μ
Η Α Π Α Η Α Ε Α
Α Ι Ο Ρ Ο Ν Ο Κ Ο
Σ Σ Σ Σ Σ Σ
33. Μ Ι Δ Α Σ 34. ΚΛΕΘΨΩΝ
Ι Μ Α Σ (Κ-ίων, Α-άμα,
Δ Α Σ "Ε-ρέα, "Ο-βο-
Α Σ λός, Φ-όρος, "Ω-
Σ μέγα, Ν αυός.)

— 35. ΑΙΑΚΟΣ (ΚανΑρης, Εύρι-
πος, Σαλαμής, ΤεύΚροσ, Πάρο-
δος, ΧριΣτός.) — 36. Μή μου τούς
κύκλους τάραττε. — 37. Μηδενί
πονηρώ συνταυικήσεις. (μηδέν
υπό νι ρώ, σύν κ, "Αττη κι' "Ι-
σις.) — 38 - 39. 1. Clémenceau
(clément, sceau.) 2. Poincaré
(point, carré) LOUIS (Lille,
Olympe, Ulysse, Isabelle, Sein.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τó πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα) Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξις, με παχέα δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1.

"Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
"Η προληρωμή είναι απαραίτητη.

ΚΗ' — 337

Ο Ταρταρίνος και ο Γασκώνας χαιρε-
τούν όλα τα Διαπλάσους.

ΚΗ' — 338

ΒΟΛΙΩΓΙΚΗ ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Λορελάϊ = Φαίην Γρώμανν, Άνθισμέ-
νη Μηλιά = Άλεξάνδρα Μελά, Δα-
φνούλα = Ναδία Μελά, Μέγας Άλέξαν-
δρος = Άλεξ. Βελισσαράτος. Μπουρί! Κα-
λά τά καταγράφει;
"Η των Άποκαλύψεων = ΗΜΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ

ΚΗ' — 339

— ενημεμένο "Ηπειρωτάκι, είμαστε πα-
τριώτες ανταλλάσσομε Μ. Μυστικά:
Στείλε πρώτος, Α. Άποστόλου, Κολωνού 27
Άθηναι. Δοξαμένο "Ηπειρωτάκι

ΚΗ' — 340

Ο ΚΟΥΤΟΥΓΣΙΚΟΣ ανταλλάσσει Μ.
Μυστικά με όλα τα Διαπλάσους κα-
τώ των 15 έτών. Ποιος δέχεται; Γράφτε
και στέλνε πρώτος, Δ/σις: Νίτσαν Κακου-
λίδου (ιδιά Κουτούτσιαν), Παπάκη 5, Θεσ-
σαλονίκη.

ΚΗ' — 341

Α νταλλάσσω τετραδιάκια, Δ/σις μου άλ-
λαξε: Νίκον Τόσκιν, Μαρούσι,
Ξερόβηχας

ΚΗ' — 342

ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: "Εθνική Πίστις =
"Αλδανός, Κουφιοκεφαλίκης = Νικο-
λούδης, Βαρωνίς Πετρονέγγου = Καλόδα,
Μέγας Πιτσιρίκος = Μπουρινιάς, Λόρδος
Γκιλέναρβαν = Χατόπουλος.

"Ο των άποκαλύψεων = Πολυλογάς

ΚΗ' — 343

Συγχάιρω τά έξυπνα κεφάλια του "Συλ-
λόγου των Ψυχολόγων" και τούς
υπόσχομαι υποστήριξιν!!

Μελαχροινή του Σκέτιν

ΚΗ' — 344

Φ άρε του Βοσπόρου, Ρόδον τό "Α-
μάραντον, έσταιλα. Σαπουνέφου-
σα, Λάουρα, ευχαριστώ. Τελέσταιλα,
"Ανεμώνη του Βουνού, Λορέττα, Σα-
γηνεύτρα, Άλαφροίσκιωτη, Μαύρη
Γάτα, Γλυκειά Ξανθούλα, ανταλλά-
σσομε τετραδιάκια, Δ/σις: (ΚΗ' — 220).
Τρελλοκρίτσο, ευχαριστώ. ΡΕΑ

ΚΗ' — 345

Δ ιαπλάσους, σύλλογοι, δείξτε τήν έ-
ξυπνάδα σας άνακαλύποντάς με: είμαι
δ... ANNIBAS

ΚΗ' — 346

Ν όρμα, Άνδαλουσία, αλληλογραφούμε;
"Ιωάννην Μακρήν, χαρτοπώλην, διά
Φίλανθον, Λάρισσαν. ΦΙΛΑΝΘΟΣ

ΚΗ' — 347

Κ λαιρή, τετραδιάκι σου δεν έλαβα για-
τί λείπω καιρό από τήν "Αθήνα" ποιά ή
σύστασή σου;

ΚΗ' — 348

"Ψυχολόγοι, κατόπιν μακράς σκέψεως,
έρχομαι πρώτος να σας συγχάρω διά
τάς άρχιπρεσβείας σας. Και τώρα τί θά κά-
νεις; Νάρχισομε να τρένομε ή άκόμη;
"Ο επί των "Εξωτερικών Υπουργός σας πό-
τε θάρχησι να ναυγίσει;

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

ΚΗ' — 349

Ρ ετοίμα = Άννα Λάσκαρι. "Ενδοξός
Σουλιώτης = Άντώνιος Κούλης, Ρήγας
Φεραίος = Άμβρόσιος Κάππαρης, Φλογέ-
ρα = Ναταλία Κοκκώνη. "Ελληνική Φου-
στανέλλα = Νικόλαος Λαγουδάκης. Δάφνης
Στέφανος = Γεράσιμος Κομητάτος. "Ιων =
Ξενοφών Τριανταφύλλου. Μικρός "Ηρώς =
Γεώργιος Γκάβας

ΜΠΕΚΑΣΙΝ

ΚΗ' — 350

Π ρωτομπαίνοντας στον Διαπλάσοςκομο
χαιρετώ όλους όδες

Στεναγμός του Πόνου

ΚΗ' — 351

Π απαδάτε, όδεν είμαι τό Δοξαμένο Στρα-
τιώτακι.

ΚΗ' — 352

Μ αγεμένο Βασιλόπουλο = Γιάννης Ζερ-
βός, Κασσιόπη = Κουφοπούλου, Σπαρ-
τιάτης = Παρασκευά, Ναυτοπούλα = Χρυ-
σαφίδου. Κουκουναροδρεμμένος

/ΚΗ' — 353/

Λ ουλούκα μου, χρόνια πολλά και έ-
τυχή. /ΚΗ' — 354/

Κ ύνκειον "Άσμα, ύπνον έλαφρόν.
"Αργυρά Ξελήνη

/ΚΗ' — 355/

Δ ιαπλάσους, ένα τετραδιάκι σου
θά με ευχαριστούσε πολύ. Δ/σις: Α.
Μανουηλίδην, Μενάνδρου 46-Β, "Αθήνας

ΓΑΣΚΩΝΟΣ

ΚΗ' — 356/

Μ αϊμού του Κωλέττη = Σακελλάριος
Φλογέρα = Ναταλία Κοκκώνη. Πικρά
Σκλαβιά = Άγαλίδου, Διαβόλεμένο Δι-
πλάσοςπουλο = Α. Μ. Μπουρινιάς.

ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΣΟΥΛΗΣ

ΚΗ' — 357

Ζ ΟΥΛΕΪ-ΚΑ, ανταλλάσσομε Μ. Μυστικά
= Βολιώτικη Παρέα, ευχαριστώ.
Θέλω νάλληλογραφίσω με Διαπλάσους
λες πού κάθονται στην "Αθήνα.

Τό ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ
λες πού πατεύει να τό ψηφίσουν όλοι-ες

Δ/σις: (ΚΗ' — 5).

ΚΗ' — 358

Λ άθος: Σαρδανάπαλος = Γ. Περσάκη.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΚΗ' — 359

Η Μελαχροινούλα έπήρσε: Τάξις
Κούγκαν, Κρίνα, Άγνη Ψυχούλα, Νέ-
μεσιον, Ξκανδαλιάρικο Διαβόλακι, Κυμα-
τίζουσαν Κυναόλευκον. Σεις τήν θυμείσθε;

ΚΗ' — 360

— ερόδωκα, Κολοκυθόσπορε, Γασμίνια
— περιμένα ακόμη διά Μ. Μ.

ΚΗ' — 361

Α ιγυπτία = Εγγενίβ Κουμαριανός:
Έχεις κι' άλλο ψευδώνυμο, τό όποιον
επιφυλάσσομαι να άποκαλύψω άργότερα.

ΚΗ' — 362

Κ ολοκυθόσπορε, να μη φυτρώνης έκεί
πού δεν σε σπέρνουν, γιατί!!

ΚΗ' — 363

Ε ΞΕΔΟΘΗ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

"Εν βιβλίον άφιερώνον εις τούς νέους,
οί όποιοι πρέπει να ένστερησθούν ός έσ-
τερηκήν των άνάγκην τό να έκτελέσουν
έργα μεγάλα.

ΚΗ' — 364

Τιμάται Δρ. 10
(Ταχυδρ. τέλη έσωτ. δρ. 1. "Εξωτ. δρ. 2).
Πωλείται εις όλα τα διδασκαλεία, περι-
πτερα, πρακτορεία επαρχιών και εις τά
Γραφεία τής Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η Δ/σις άλλαζει: Μαριάν Παυλάκη (Διά-
σώλλογον Άνθρών) Σταδίου 33 "Αθήνας.
Μη ξεχνάτε τόν διαγωνισμό μας (ΚΗ' —
280). Νέα μέλη προσήλθον "Ισπανιόλα, Γα-
λάτεια, Γενοβέφα.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Από τούς έν παρενθέσει άριθμούς, ό πρώ-
τος είναι τά ταχυδρομικά τού "Εσω-
τερικού και ό δεύτερος τού "Εξωτε-
ρικού).

"Αδελφούλα μου, δρ. 17,50 / 5,50 και 7,50.
"Αναδυομένη, δρ. 25 / 6 και 8,50.
Δέν είμ' έγω, δρ. 20 / 5 και 7/.

Θεατρον, Τόπος Β' δρ. 40 / 6,50 και 9.
Τόπος Γ' δρ. 30 / 6 και 7,50.

"Ισαβέλλα, δρ. 25 / 5 και 7/.

Κακός Δρόμος, δρ. 17 / 5 και 7/.

Καλός Δρόμος, δρ. 11,80 / 5 και 7/.

Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 / 5 και 7/.

Κόκκινος και Κοκκιάς, δρ. 30 / 6,50 και 8,50.

Λάουρα, δρ. 30 / 6,50 και 9/.

Μαργαρίτα Στέφαν, δρ. 17 / 5,50 και 7,50.
Παιδικόν Θεατρον, Δύο τόμοι, έκαστος
δρ. 17 / 5,50 και 7,50.

Πετρίες στον "Ηλιο, δρ. 15 / 5 και 7/.

Πλούσιοι και Φτωχοί, δρ. 30 / 6,50 και 9.
Πλάτος και Πλάτος, δρ. 15 / 6 και 8.
Στέλλα Βισλάντη, δρ. 17 / 5 και 7/.

Τερέζα Βάρμα-Δακκόστα, δρ. 25 / 5,50
και 7,50.

Τίμιοι και "Ατιμοι δρ. 30 / 6,50 και 9.
Τιμή του "Αδελφού, δρ. 30 / 6,50 και 9.
"Υπερβολή και "Ατυχή δρ. 30 / 6,50 και 9.
"Ο Τρέλλος με τούς Κόκκινους Κρί-
νους δρ. 20 / 6,50 και 9/.

"Η Τρίμορφη Γυναικα, δρ. 30 / 6,50 και 9.
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις του
"Κακού Δρόμου δρ. 15 / 5 και 7/.